

Zeszyt formacyjny kandydata III roku formacji ([plik PDF](#))

„Wam dane jest poznać tajemnice Królestwa Bożego”

Tajemnica światła 3:

Głoszenie królestwa Bożego i wzywanie do nawrócenia

**BENEDICTUS PP. XVI POSYNODALNA ADHORTACJA APOSTOLSKA *SACRAMENTUM CARITATIS*
O EUCHARYSTII, ŹRÓDLE I SZCZYCIE ŻYCIA I MISJI KOŚCIOŁA**

Katecheza mistagogiczna

64. Wielka tradycja liturgiczna Kościoła naucza, iż dla owocnego uczestnictwa konieczne jest osobiste zaangażowanie, aby można było odpowiedzieć na tajemnicę, którą się celebryje poprzez dar złożony Bogu z własnego życia, w jedności z ofiarą Chrystusa daną dla zbawienia całego świata. Z tego też powodu Synod Biskupów zalecił troskę o zgodność wewnętrznej dyspozycji z gestami i wypowiedzianymi słowami. Gdyby, pomimo ożywienia, naszym celebryjom zabrakło tego, groziłoby nam zejście do poziomu zewnętrznego rytualizmu. Dlatego należy rozwijać wychowanie w wierze eucharystycznej, która uzdalnia wiernych do osobistego przeżywania tego, co się celebryje. Mając na uwadze istotne znaczenie tego osobistego i świadomego *participatio*, pytamy jakie mogą być odpowiednie do tego środki formacyjne? Ojcowie synodalni jednomyślnie wskazali na drogę katechezy mistagogicznej, która pomaga wiernym głębiej wnikać w sprawowane tajemnice. W szczególności, gdy chodzi o związek pomiędzy *ars celebrandi* a *actuosa participatio*, należy nade wszystko stwierdzić, że „najlepszą katechezą o Eucharystii jest sama Eucharystia dobrze celebrowana”. Liturgia ma bowiem z samej swej istoty pedagogiczną zdolność wprowadzania wiernych w pojmowanie celebrowanej tajemnicy. Dlatego w najstarszej tradycji Kościoła droga formacyjna chrześcijanina - bez zaniedbywania systematycznego nauczania prawd wiary - miała zawsze charakter doświadczalny, w którym żywe i przekonujące spotkanie z Chrystusem głoszonym przez autentycznych świadków odgrywało zasadniczą rolę. W tym rozumieniu, ten, kto wprowadza w misterium chrześcijańskie, jest nade wszystko świadkiem. To spotkanie na pewno pogłębia się podczas katechezy, ale znajduje swoje źródło i swój szczyt w celebrycji Eucharystii. Z tego podstawowego chrześcijańskiego doświadczenia rodzi się wymóg drogi mistagogicznej, w której zawsze winny być obecne trzy elementy:

a) Nade wszystko chodzi o *objaśnienie obrzędów w świetle wydarzeń zbawczych*, zgodnie z żywą tradycją Kościoła. Celebrycja Eucharystii zawiera bowiem w swym nieskończonym bogactwie ciągle odniesienia do historii zbawienia. W Chrystusie ukrzyżowanym i zmartwychwstałym jest nam rzeczywiście dane celebrowanie centralnego wydarzenia jednoczącego całą rzeczywistość (por. *Ef 1, 10*). Od samego początku wspólnota chrześcijańska odczytywała wydarzenia z życia Jezusa, a w szczególności tajemnicę paschalną, w powiązaniu z całą historią starotestamentalną.

b) Katecheza mistagogiczna powinna zadbać ponadto o *wprowadzenie wiernych w znaczenie znaków* zawartych w obrzędach. To zadanie jest szczególnie pilne w naszych czasach, mocno nacechowanych techniką,

w których grozi utrata zdolności rozumienia znaków i symboli. Zadaniem tej katechezy jest nie tyle informować, ile wzbudzić i wychować wrażliwość wiernych na język znaków i gestów, które w połączeniu ze słowem stanowią obrzęd.

c) W końcu trzeba dolożyć starań, aby w katechezie mistagogicznej ukazać wiernym *znaczenie obrzędów w powiązaniu z życiem chrześcijańskim* we wszystkich jego wymiarach, pracy i zaangażowań, myśli i uczuć, aktywności i wypoczynku. Do tej części katechezy należy ponadto pouczenie o związku tajemnic celebrowanych w obrzędzie z odpowiedzialnością misyjną wiernych. W tym znaczeniu, dojrzałym skutkiem mistagogii jest świadomość, iż własna egzystencja jest stopniowo przemieniana przez celebrowane święte misteria. Celem zresztą wszelkiego chrześcijańskiego wychowania jest uformowanie wiernego jako „nowego człowieka” w dojrzałej wierze, uzdalniającej go do świadczenia we własnym środowisku o chrześcijańskiej nadziei, którą żywi.

By móc spełnić takie zadanie wychowawcze wewnątrz naszych kościelnych wspólnot trzeba mieć osoby odpowiednio przygotowane. Na pewno cały Lud Boży powinien czuć się zobowiązany do sprostania tej formacji. Każda chrześcijańska wspólnota jest wezwana, by była miejscem pedagogicznego wprowadzania w tajemnice, które się celebrowa w wierze. W związku z tym, Ojcowie synodalni wskazali na konieczność większego zaangażowania wspólnot życia konsekrowanego oraz ruchów i grup, które na mocy własnych charyzmatów mogą nadać nowy impuls chrześcijańskiej formacji. Również i w naszym czasie Duch Święty na pewno nie skąpi wylania swoich darów dla wspierania apostołskiej misji Kościoła, która zmierza do rozprzestrzenienia wiary oraz do rozwinięcia jej w nas, aż do jej dojrzałości.

1. Założenia trzeciego roku formacji kandydatów

TEMATYKA FORMACJI WE WSPÓLNOCIE

1. Poznawanie charyzmatu Wspólnoty i celów: <http://mamre.pl/Strona/charyzmat/charyzmat-wspolnoty> oraz <http://mamre.pl/Strona/charyzmat/statut?showall=&start=1>
2. Formacja biblijna – Wdrożenie w codzienną praktykę czytania Pisma św., głównie w oparciu o **Ewangelię wg św. Łukasz i Dzieje Apostolskie**.
3. Formacja liturgiczna – **KKK 1066-1690** oraz wychowanie do właściwych postaw w liturgii w oparciu o **Ogólne wprowadzenie do Mszału Rzymskiego (2002)**. Lektura uzupełniająca: **Być chrześcijaninem. Teologia dla szkół średnich, pr. zbiorowa pod red. M.Ruseckiego, Lublin 2007 (KUL), 457-549**.
4. Formacja ascetyczno-mistyczna (duchowa) – **książka ks. Wł. Cyrana, „Módlcie się, abyście nie ulegli pokusie”, s. 70-137**.
5. **Formacja rodzinna** – akcentujemy rolę liturgii Kościoła w kształtowaniu codziennego życia (od życia do liturgii, od liturgii do życia – zob. książkę ks. Wł. Cyrana, „**Mystagogia liturgiczna**”, s. 44-57) oraz tworzymy i kultywujemy „liturgię” rodzinną przez wprowadzanie świętowania połączonego z wystrojem domu w rodzinach i odpowiedniej atmosfery na rodzinnej modlitwie. Jedna godzina rozmów z dziećmi, bycia w ich sprawach, wspólne czytanie Biblii i życiorysów świętych.

6. Budowanie wspólnoty (przez czynne zaangażowanie się w liturgię i jej dobre przygotowanie)

7. Zgłębianie dokumentów Kościoła dotyczących podstawowych prawd wiary (**Jan Paweł II, enc. o Eucharystii: Ecclesia de Eucharistia**)

8. Praca w małych grupach m.in w oparciu o **A. Jankowski, Królestwo Boże w przypowieściach.**

2. Materiały

a. Zasady modlitwy wstawienniczej

Modlitwa może mieć różny cel: uwolnienie, uzdrowienie (duchowe, fizyczne lub psychiczne), prośby, wylania Ducha Świętego i Jego darów, rozeznanie.

Do modlitwy o rozeznanie konieczne jest bardzo dobre przygotowanie, dlatego zespoły początkujące, które nie przeszły odpowiedniego szkolenia, nie podejmują się rozeznawania, ani przekazywania jakichkolwiek poznań charyzmatycznych, o ile nie ma przy nich kapłana. Modlitwa o uwolnienie zastrzeżona jest dla kapłanów i diakonów, a więc świeccy jej nie podejmują.

Możemy modlić się o uzdrowienie i wylanie Ducha Świętego.

- Skład zespołu: 2-3 osób, delegowanych i pobłogosławionych do tej posługi, które mają wiarę w moc Chrystusa!, mogą modlić się w językach
- Przebieg: Uwielbiać Pana Jezusa, Jego Imię, Jego moc; postawić osobę w obecności Jezusa; zapraszać też Ducha Świętego, prosić o Jego światło i prowadzenie.
- Spytać o imię osoby. Jaka jest jej prośba, pragnienie. Naprowadzić na pragnienie Jezusa, na wyznanie wiary w Niego i w Jego moc i na odpowiedni kierunek i treść modlitwy. Osobista modlitwa omadlanej osoby, której towarzyszy modlitwa zespołu: na głos. Jedna z osób może delikatnie nałożyć ręce na omadlaną osobę (chyba, że ta sobie tego nie życzy. Wezwanie imienia Jezus, by przyszedł i działał (uzdrowił, dał Ducha). Podziękowanie i uwielbienie Boga za to, co zdziałał dla tej osoby. Odesłanie osoby ze słowem komentarza i zachętą.
- Zespół ma cechować: łagodność, miłość, zachowanie godne, spokój (bez niepotrzebnych emocji) i zachowanie tajemnicy; stworzenie intymności i ochrony przed tłumem gapiów (stworzenie z siebie parawanu ochronnego), dyskrecja, cichość – by nie czynić czegoś ostentacyjnie, widowiskowo, nie reagować ostentacyjnie na Boże działanie, co może być źle odebrane przez otoczenie lub czekających na modlitwę.
- Nie należy pytać o grzechy, ani przez pytania czegokolwiek sugerować (nie rozeznajemy na tym etapie), nie moralizować poza wskazówkami, jak ta osoba ma

osobiście stanąć teraz przed Bogiem. Nie szeptać czegokolwiek między sobą (za jej plecami), a jeżeli porozumiewamy się, to tak, by osoba omadlana słyszała, o czym mówimy; nie uśmiechać się do siebie porozumiewawczo, co może zaniepokoić osobę omadlaną.

- W wypadku spoczynku lub innych reakcji należy dać prosty komentarz do tych doświadczeń, by uspokoić osobę, a nie zostawić ją z pytaniami, czy z nią jest coś nie w porządku.
- Nie należy przedłużać modlitwy za siebie w zespole (krótko: 2-3 zdania prośby o jedność posługi).
- Nie należy przedłużać modlitwy nad jedną osobą, szczególnie skrepowaną, starszą (max. do ok. 5 min.).
- W wypadku posługi w wielu zespołach, gdy trzeba pomocy kapłana, należy tę osobę odesłać do kapłana i modlić się nad następnymi, a nie wzywać księdza i czekać, aż przyjdzie.
- Stan duchowy zespołu musi być dobry, tzn. nie w stanie zniewolnia, zdenerwowania, bez łaski uświęcającej.

b. Rozporządzenie Moderadora w sprawie posługi prorockiej

1. Posługa prorocka musi być poddana ścisłemu nadzorowi Moderadora (ewent. innego księdza odpowiedzialnego za daną grupę diecezjalną).
2. Prorocy nie działają w pojedynkę na własną rękę czy na indywidualną prośbę o rozeznanie ze strony pojedynczych osób (z wyj. księży).
3. Prorocy podejmują posługę na wspólnotowych spotkaniach formacyjnych i ewangelizacyjno-modlitewnych według porządku ustalonego każdorazowo przez Moderadora.
4. Moderador może zgromadzić grupę prorocką na modlitwę o rozeznanie drogi Wspólnoty.
5. Posługa proroków w czasie modlitw wstawienniczych ma być pełniona ze szczególną ostrożnością i za wiedzą Moderadora i tylko na jego polecenie (np. przez wyznaczenie imienne proroków). W wypadku wątpliwości dany prorok ma spytać się osobiście Moderadora, czy ma posługiwać i jak darem na tym spotkaniu.
6. Wszelkie przejawy nieposłuszeństwa proroków wobec Kościoła i Moderadora są naganne i mogą spowodować nawet wydalenie ze Wspólnoty.
7. Nie oznacza to „gaszenie Ducha”, ale konieczność porządku i ochrony także ludzi, wobec których posługujemy, aby nie zrobić zamieszania w ich życiu. Należy się modlić o rozpalenia darów w sobie i we Wspólnotcie i oddać się Bogu do dyspozycji, aby On wyznaczył czas posługi i dał światło kapłanom, by ten dar, który otrzymałem, został w odpowiednim czasie rozpoznany we Wspólnotcie.

c. Wewnętrzna struktura Wspólnoty (urzędy i charyzmaty) (wg Ef 4,7nn)

(Fragm. RWM zatwierdzony decyzją Rady z dn. 25.IX.2005 r.)

I. Władza Wspólnoty

Zgodnie ze Statutem Wspólnoty §14 i 15 władzę Wspólnoty stanowią Moderator i Rada Wspólnoty wraz z kapłanami delegowanymi przez biskupów do pomocy.

Wybór władz dokonuje się zgodnie ze Statutem.

Wykonywaniu władzy przez Moderatora i Radę Wspólnoty służy powołany Sekretariat, który nie jest organem władzy, lecz służy usprawnieniu, wymianie informacji, organizacji życia wspólnotowego oraz spełnianiu zadań zleconych przez Moderatora.

II. Prorocy

Decyzje Rady winny być poprzedzone modlitwą o rozeznanie w ramach samej Rady, ewentualnie rozeznaniem przez grupę proroków wyznaczonych przez Moderatora. Do tej grupy Moderator może powołać osoby, które są członkami Wspólnoty i zostały rozeznane ich charyzmaty prorockie w wystarczającym stopniu, aby Rada mogła zaufać ich prorocostwu w kwestiach rozeznania drogi Wspólnoty.

Charyzmat Wspólnoty domaga się pielęgnowania charyzmatu prorockiego, aby on nie zgasł, ponieważ słowo prorockie stanowi istotny czynnik w poznawaniu woli Bożej we Wspólnotcie.

Posługa tej grupy winna dokonywać się zgodnie z zasadami podanymi w 1 Kor 14 i z rozporządzeniami Moderatora.

III. Ewangelizatorzy

Z racji na jeden z najistotniejszych celów Wspólnoty, którym jest ewangelizacja, szczególne miejsce zajmują osoby delegowane do misji ewangelizacji. Zgodnie z *Dekretem o apostołstwie świeckich Soboru Watykańskiego II*; z *Kodeksem Prawa Kanonicznego kan. 759*; z *Drugim Synodem Diecezji Częstochowskiej*; *Adhortacją apostolską Evangelii nuntiandi Pawła VI nry 70-71*; z *Adhortacją apostolską Jana Pawła II Christifideles Laici nry 33nn świeccy ewangelizatorzy* pełnią rolę wspomagającą wobec kapłaństwa hierarchicznego (i działają w jedność z nim), realizującego mandat misyjny Chrystusa. Należy dbać o rozeznanie charyzmatów ewangelizacji, uzdrowień, uwolnień i innych, które służą ewangelizacji, oraz dbać o rozeznanie powołania poszczególnych świeckich do dzieł ewangelizacji.

Świeccy ewangelizatorzy (wraz z Moderatorem) stanowią trzon Wspólnoty misji. Do ewangelizatorów należy:

- wspomaganie kapłanów w określonym przez nich zakresie,
- z mandatu Władzy Wspólnoty organizują poszczególne dzieła ewangelizacji
- uczestniczą w głoszeniu Ewangelii, dawaniu świadectwa

- w prowadzeniu wystąpień ewangelizacyjnych
- i posługują charyzmatami.

Należy troszczyć się o ich wykształcenie teologiczne oraz, w miarę możliwości, starać się dla nich o misje kanoniczną do przepowiadania słowa.

IV. Odpowiedzialni i animatorzy

Rada Wspólnoty powołuje odpowiedzialnych diecezjalnych za grupy w danych diecezjach zamieszkania, którzy działają w jedności z Radą i we współpracy z diecezjalnymi asystentami kościelnymi mianowanymi przez biskupów diecezjalnych. W kwestiach działań na terenie tamtych diecezji dany kapłan-asystent jest ich przełożonym z ramienia biskupa miejsca.

Odpowiedzialny (wraz z kapłanem-asystentem) organizuje pracę w małych grupach na swoim terenie, dba o jedność grup między sobą i o jedność ze Wspólnotą-Matką, wysuwa kandydatów na animatorów do zatwierdzenia przez Moderatera oraz organizuje formacje kandydatów w diecezji (w jedności z kapłanem prowadzącym formację).

Jeśli nie ma ustanowionego kapłana-asystenta, odpowiedzialny diecezji reprezentuje grupę diecezjalną wobec biskupa miejsca.

Grono animatorów danej diecezji stanowi podstawową grupę odpowiedzialnych za formację poszczególnych członków i kandydatów w małych grupach. Animatorzy wraz z odpowiedzialnym diecezjalnym uczestniczą w formacyjno-organizacyjnych spotkaniach dla animatorów we Wspólnocie-Matce.

Animatorzy diakonii dbają o formację specjalistyczną ich diakonii oraz o zapewnienie Wspólnocie owocnej posługi w swoim zakresie w jedności z odpowiedzialnymi za dane formacje, rekolekcje czy dzieła ewangelizacyjne.

V. Nauczyciele, katecheci

Władza Wspólnoty wyznacza osoby przygotowane pod względem teologicznym i specjalistycznym do katechezy w ramach formacji kandydatów i kursów specjalistycznych. Podlegają oni bezpośrednio odpowiedzialnym za formację kandydatów.

VI. Inni charyzmatycy

Posługa charyzmatyczna we Wspólnocie podlega Moderatorowi i prezbiterom pomagającym (PDV...). Rozeznanie charyzmatów dokonuje się głównie w zakresie zewnętrznym po owocach dla Wspólnoty i Kościoła. Kierownik duchowy czy spowiednik może co najwyżej wspomagać osobę-charyzmatyka w jej osobistym rozeznaniu. To rozeznanie musi być jednak poddane prezbiterom odpowiedzialnym za Wspólnotę, którzy wydają osąd o prawdziwości charyzmatów i decydują o ich wykorzystaniu dla Wspólnoty, czy dla dzieł ewangelizacyjnych oraz określają zakres posługi, jej miejsca, czas i sposób.

Zasadniczym miejscem i czasem posługi charyzmatycznej są zgromadzenia Wspólnoty pod przewodnictwem kapłana-asystenta. Charyzmatycy ze Wspólnoty nie mogą posługiwać poza Wspólnotą lub na prośbę poszczególnych członków i kandydatów Wspólnoty bez wyraźnego pozwolenia kapłana-asystenta.

Wyjątek stanowi charyzmat glosolalii, którym każdy może również modlić się na osobistej modlitwie, byle nie wzbudzało to sensacji i zgorszenia.

Na spotkaniach małych grup (z wyjątkiem Kręgów modlitewnych wspomóżycieli) – za wiedzą Moderatora – animator może dopuścić glosolalię i posługę uzdrawiania, o ile chodzi o osoby, co do których nie zachodzi podejrzenie o zniewolenie. W wypadku dziwnych zachowań i zjawisk temu towarzyszących, należy zabronić korzystania z tych darów i niezwłocznie powiadomić Moderatora.

Posługa uwalniania jest ściśle zarezerwowana dla kapłanów i diakonów (z wyjątkiem egzorcyzmu większego, na który prezbiter musi uzyskać wyraźne pozwolenie biskupa miejsca). Osoby świeckie posiadające charyzmat uwalniania mogą modlić się za osoby zniewolone tylko wraz z prezbiterem we Wspólnocie.

Proroctwo, tłumaczenie języków, słowo poznania i słowo mądrości; charyzmat śpiewania hymnów duchowych, podlega ścisłym zasadom podawanym przez asystenta na danym spotkaniu.

Po rozeznaniu charyzmatów zarządzania, wspomaganie, czynienia miłosierdzia, rozdzielania darów charytatywnych kapłan-asystent może zlecić poszczególnym charyzmatykom konkretne dzieła lub odpowiedzialności zgodnie z posiadanym przez nich charyzmatem i rozeznanym powołaniem.

Budzące się i rozpalane dary wiary, czynienia cudów, uzdrowień i ewangelizacji mogą być wykorzystane w życiu i misji Wspólnoty według uznania kapłana-asystenta i w posłuszeństwie jemu.

3. Codzienna lektura Biblii i Katechizmu Kościoła Katolickiego (KKK)

• Jak czytać Ewangelię, by osobiście spotkać się z Chrystusem?

Wybieramy fragment do medytacji opisujący spotkanie kogoś z Jezusem i staramy się odpowiedzieć (najlepiej pisemnie) na następujące pytania:

- 1. Kto** spotyka się z Jezusem? W jakich okolicznościach? Kim on jest (faryzeusz, grzesznik...)? Jaka jest jego sytuacja, jego stan duchowy, fizyczny, jaką cierpi biedę?
- 2.** Próbujemy się wczuć w jego sytuację. Czy jest on w czymś **do nas podobny**? Czy w moim cierpieniu, stanie wewnętrznym ... choć trochę go przypominam?
- 3. Co jest skutkiem**, owocem spotkania z Panem? (uzdrowienie, wybawienie ...) Jaka następuje w nim przemiana? Czy ja też chcę doznać podobnej przemiany? Czy chcę doświadczyć tego, co on? (- Co Jezus zrobił lub chce zrobić dla tego człowieka? Jakie przeszkody stawia ten człowiek Jezusowi?)

4. Co zrobił człowiek, aby spotkać się ze zbawczym działaniem Jezusa? Czego nie zrobił, co zaniedbał? Czego uczy mnie ten fragment Ewangelii nt.: Jak i co robić, aby doświadczyć od Jezusa wybawienia? (dokładnie przeanalizuj poszczególne czynności wyrażone czasownikami)

5. Co Jezus robi dla niego? (przeanalizuj czasowniki jw.) Jak On działa?

6. Staraj się wczuć w tę sytuację. Zrób to, czego uczy Ewangelia. Przedstaw Jezusowi swą sprawę. Otwórz się na Jego działanie wierząc, że **On działa względem ciebie** podobnie jak w scenie ewangelicznej. Powierz Mu siebie całkowicie.

• Jak czytać Ewangelię, aby szukać woli Bożej?

1. Starać się odczytać główne i drugorzędne przesłanie fragmentu (z dnia lub innego). O czym on poucza w ogóle.
2. Z jakim moim problemem, z jaką dziedziną mojego życia wiąże się temat czytanego fragmentu?
3. Rozważyć swój problem czy daną dziedzinę swego życia, aby dostrzec problemy, odkryć pytania...
4. Zastanowić się w duchu modlitwy prosząc Boga o światło, co On chce mi powiedzieć przez fragment Ewangelii: do czego mnie wzywa, co muszę poprawić, zmienić, do czego czuję się wezwany?
5. Rozważę wezwanie Boże w szerszym kontekście:
 - a. a-mojego życia (czy w innych momentach nie słyszałem już podobnego wezwania, jak na nie odpowiedziałem?; jak to wezwanie ma się do historii Bożego działania w moim życiu – Bóg jest niezmienny, a jego dary i wybraństwo są nieodwołalne);
 - b. b-życia mojej rodziny i Kościoła (na ile odczytywane wezwanie koresponduje z potrzebami tych środowisk)

• **Zaprowadź sobie Dziennik duchowy**, w którym będziesz zapisywać wnioski z medytacji Biblii i z modlitewnych poszukiwań woli Bożej. Kilka zdań spisanych każdego dnia pomoże ci lepiej poznać Boże działanie w twym życiu i pozwoli po czasie prześledzić miniony okres, by rozpoznać kierunki Bożego działania w twym życiu, a więc także twe powołanie. Możesz zapisywać także swe pytania i wątpliwości, aby o nich porozmawiać z kapłanem czy szukać odpowiedzi na spotkaniach wspólnych. Dobrze będzie, jeśli również odnotujesz ważne spostrzeżenie lub pytanie z lektury Biblii i Katechizmu.

Jak czytać całą Ewangelię w ramach roku formacyjnego?

1. Po wstępnej modlitwie do Ducha Świętego przez kilka /kilkanaście dni czytaj Ewangelię w sposób ciągły (fragmenty po kolei) przeznaczając dziennie 15-30 min [1].

2. Czytając w podobny sposób po raz drugi tę samą Ewangelię staramy się ogarnąć pamięcią całą Ewangelię, aby mieć wizję całości i pytać się o sens misji Jezusa: Czego chce Jezus? Na czym Mu najbardziej zależy? Co jest istotą Jego posłannictwa?

Warto zanotować swoje myślenie o Jezusie przez i po lekturze i porównać, na ile zmieniło się nasze rozumienie Pana Jezusa.

3. Przez kilka dni przekartkować Ewangelię rozmyślając nad całością i zatrzymując się dłużej nad wybranymi fragmentami. Zanotować wnioski z takiego „przeoglądania” Ewangelii. Czego poszukujemy w niej? Może warto sięgnąć do jakiegoś wstępu do Ewangelii, aby zorientować się, co bibliści piszą o niej, w jaki sposób dzieli się dana Ewangelia, jakie są w niej główne tematy teologiczne...

4. Teraz można zacząć czytać od początku, wolniej, jeden fragment na dzień, aby głęboko przemyśleć całą Ewangelię fragment po fragmencie. Wskazane jest posłużyć się jakąś pomocą, komentarzem szczegółowym do Ewangelii, medytacjami nad Ewangelią jakiegoś biblisty. Lekturę należy przemieniać w modlitwę, w rozmowę miłosną z Jezusem na temat czytanego tekstu. Warto każdego dnia zakończyć odnotowaniem swoich wniosków i postanowień. (pomocę: **Katolicki Komentarz Biblijny, Warszawa 2001 (Vocatio)**; nie: Międzynarodowy Komentarz do Pisma Świętego, Warszawa 2000 (Verbinum), bo kom. Do Łk jest bardzo słaby i nieścisły)

5. Kolejnym etapem pochylenia nad Ewangelią może być lektura tematyczna w oparciu o konkordancję lub jakieś opracowanie, w którym znajdziemy opracowanie teologiczne ważniejszych tematów Ewangelii ze wskazaniem na poszczególne fragmenty Ewangelii odnośnie do danego tematu. Propozycje tematów: Osoba Jezusa, Jego Ojciec, Duch Święty, sytuacja ludzi, relacja Jezusa do różnych grup ludzi, nauka moralna odnośnie do różnych dziedzin, wspólnota uczniów, życie duchowe, królestwo Boże, droga do zbawienia ...

(C.M.Martini, Głosić Jezusa. Medytacje nad Ewangelią św. Łukasza, Kraków 1999 (WAM))

6. Kilkumiesięczne pochylenie nad daną Ewangelią można zakończyć kolejną jej lekturą, uważną i połączoną z modlitwą i pozwoleniem, aby tak poznane słowo Jezusa, już bardziej zrozumiałe, jeszcze raz przemówiło do nas z całą swoją mocą i całym bogactwem treści. Teraz łatwo będzie w każdym fragmencie odnajdywać analizowane wcześniej syntetycznie tematy biblijne, wątki, łatwiej zrozumieć przeanalizowane wcześniej teksty. Może należy wrócić do jakichś wcześniejszych swych notatek, aby coś sobie przypomnieć, albo zmodyfikować. Z pewnością doświadczymy znacznej różnicy pomiędzy początkowymi lekturami, a obecną i dostrzeżemy owoce naszej wytrwałej pracy nie tylko odnośnie do zrozumienia Ewangelii, ale również jej przyswojenia sercem i praktykowania w życiu.

Inne pomoce do Łk i ogólne:

- Wstęp do Łk w danym wydaniu Biblii
- **Ewangelia według św. Łukasza, cz. 1-2, F.Mickiewicz** – Nowy Komentarz do Pisma Świętego – tzw. Biblia paulistowska / częstochowska – zob. : <http://www.edycja.pl/produkty/biblia-i-biblistyka/komentarze/ewangelia-wg-sw-lukasza-1-11>
- C.M.Martini, Męka Jezusa Chrystusa według czterech Ewangelii. Medytacje, Kraków 1999 (WAM)

- J. Kudasiewicz, Ewangelie synoptyczne dzisiaj (w wydaniu II strony 153- także tematy szczegółowe s. 57-74, 94-104, 123-136, 146-152) (Apostolicum)
- R. Bartnicki, Przesłanie Ewangelii, Warszawa 1996 (Analiza egzegetyczna wielu tekstów)
- X. Leon-Dufour, Słownik Teologii Biblijnej
- F. Rienecker, G. Maier, Leksykon biblijny, Warszawa 2001

Zadania na okres od X

1 tydzień

Dzień 1: Łk 1-3; KKK 1066-1070;

Najpierw czytamy Ewangelię Łk według pkt **1-3** (por. wyżej **Jak czytać całą Ewangelię w ramach roku formacyjnego?**)

Dzień 2: Łk 4-6; KKK 1071-1075;

Dzień 3: Łk 7-9; KKK 1076-1083;

Dzień 4: Łk 10-12; KKK 1084-1087;

Dzień 5: Łk 13-15; KKK 1088-1090;

Sobota-niedziela: Czytania z niedzieli i uzupełnienie lektury KKK

2 tydzień

Dzień 1: Łk 16-18; KKK 1091-1092;

Dzień 2: Łk 19-21; KKK 1093-1098;

Dzień 3: Łk 22-24; KKK 1099-1103;

Dzień 4: Łk przekartkować; KKK 1104-1109;

Od tego dnia czytamy Ewangelię Łk według pkt **1 i 4** (por. wyżej **Jak czytać całą Ewangelię w ramach roku formacyjnego?**)

Dzień 5: Łk 1,1-4; KKK 1110-1112;

Sobota-niedziela: Czytania z niedzieli i uzupełnienie lektury KKK

3 tydzień

Dzień 1: Łk 1,5-25; KKK 1113-1116;

Dzień 2: Łk 1,26-38; KKK 1117-1121;

Dzień 3: Łk 1,39-56; KKK 1122-1126;

Dzień 4: Łk 1,57-80; KKK 1127-1129;

Dzień 5: Łk 2,1-20; KKK 1130-1134;

Sobota-niedziela: Czytania z niedzieli i uzupełnienie lektury KKK

4 tydzień

Dzień 1: Łk 2,21-40; KKK 1135-1139;

Dzień 2: Łk 2,41-52; KKK 1140-1144;

Dzień 3: Łk 3,1-20; KKK 1145-1152;

Dzień 4: Łk 3,21-22; KKK 1153-1155;

Dzień 5: Łk 3,23-38; KKK 1156-1158;

Sobota-niedziela: Czytania z niedzieli i uzupełnienie lektury KKK

5 tydzień

Dzień 1: Łk 4,1-13; KKK 1159-1162;

Dzień 2: Łk 4,14-15; KKK 1163-1165;

Dzień 3: Łk 4,16-30; KKK 1166-1171;

Dzień 4: Łk 4,31-34; KKK 1172-1178;

Dzień 5: Łk 5,1-11; KKK 1179-1186;

Sobota-niedziela: Czytania z niedzieli i uzupełnienie lektury KKK

6 tydzień

Dzień 1: Łk 5,12-16; KKK 1187-1199;

Dzień 2: Łk 5,17-26; KKK 1200-1203;

Dzień 3: Łk 5,27-32; KKK 1204-1209;

Dzień 4: Łk 5,33-39; KKK 1210-1212;

Dzień 5: Łk 6,1-5; KKK 1213-1216;

Sobota-niedziela: Czytania z niedzieli i uzupełnienie lektury KKK

7 tydzień

Dzień 1: Łk 6,6-11; KKK 1217-1222;

Dzień 2: Łk 6,12-16; KKK 1223-1225;

Dzień 3: Łk 6,17-49; KKK 1226-1228;

Dzień 4: Łk 7,1-10; KKK 1229-1233;

Dzień 5: Łk 7,11-17; KKK 1234-1245;

Sobota-niedziela: Czytania z niedzieli i uzupełnienie lektury KKK

8 tydzień

Dzień 1: Łk 7,18-35; KKK 1246-1252;

Dzień 2: Łk 7,36-50; KKK 1253-1256;

Dzień 3: Łk 8,1-3; KKK 1257-1261;

Dzień 4: Łk 8,4-21; KKK 1262-1266;

Dzień 5: Łk 8,22-25; KKK 1267-1270;

Sobota-niedziela: Czytania z niedzieli i uzupełnienie lektury KKK

9 tydzień

Dzień 1: Łk 8,26-39; KKK 1271-1274;

Dzień 2: Łk 8,40-56; KKK 1275-1284;

Dzień 3: Łk 9,1-6; KKK 1285-1289;

Dzień 4: Łk 9,7-9; KKK 1290-1292;

Dzień 5: Łk 9,10-17; KKK 1293-1296;

Sobota-niedziela: Czytania z niedzieli i uzupełnienie lektury KKK

10 tydzień

Dzień 1: Łk 9,18-27; KKK 1297-1301;

Dzień 2: Łk 9,28-36; KKK 1302-1305;

Dzień 3: Łk 9,37-45; KKK 1306-1311;

Dzień 4: Łk 9,46-50; KKK 1312-1314;

Dzień 5: Łk 9,51-56; KKK 1315-1321;

Sobota-niedziela: Czytania z niedzieli i uzupełnienie lektury KKK

11 tydzień

Dzień 1: Łk 9,57-62; KKK 1322-1327;

Dzień 2: Łk 10,1-24; KKK 1328-1332;

Dzień 3: Łk 10,25-37; KKK 1333-1336;

Dzień 4: Łk 10,38-42; KKK 1337-1340;

Dzień 5: Łk 11,1-13; KKK 1341-1344;

Sobota-niedziela: Czytania z niedzieli i uzupełnienie lektury KKK

12tydzień

Dzień 1: Łk 11,14-36; KKK 1345-1347;

Dzień 2: Łk 11,37-54; KKK 1348-1355;

Dzień 3: Łk 12,1-59; KKK 1356-1361;

Dzień 4: Łk 13,1-9; KKK 1362-1367;

Dzień 5: Łk 13,10-17; KKK 1368-1372;

Sobota-niedziela: Czytania z niedzieli i uzupełnienie lektury KKK

13 tydzień

Dzień 1: Łk 13,18-21; KKK 1373-1377;

Dzień 2: Łk 13,22-30; KKK 1378-1381;

Dzień 3: Łk 13,31-35; KKK 1382-1383;

Dzień 4: Łk 14,1-24; KKK 1384-1390;

Dzień 5: Łk 14,25-35; KKK 1391-1395;

Sobota-niedziela: Czytania z niedzieli i uzupełnienie lektury KKK

14 tydzień

Dzień 1: Łk 15,1-32; KKK 1396-1401;

Dzień 2: Łk 16,1-31; KKK 1402-1405;

Dzień 3: Łk 17,1-10; KKK 1406-1419;

Dzień 4: Łk 17,11-19; KKK 1420-1424;

Dzień 5: Łk 17,20-18,8; KKK 1425-1426;

Sobota-niedziela: Czytania z niedzieli i uzupełnienie lektury KKK

15 tydzień

Dzień 1: Łk 18,9-17; KKK 1427-1429;

Dzień 2: Łk 18,18-30; KKK 1430-1433;

Dzień 3: Łk 18,31-34; KKK 1434-1439;

Dzień 4: Łk 18,35-19,10; KKK 1440-1445;

Dzień 5: Łk 19,11-27; KKK 1446-1449;

Sobota-niedziela: Czytania z niedzieli i uzupełnienie lektury KKK

16 tydzień

Dzień 1: Łk 19,28-40; KKK 1450-1454;

Dzień 2: Łk 19,41-44; KKK 1455-1458;

Dzień 3: Łk 19,45-46; KKK 1459-1460;

Dzień 4: Łk 19,47-48; KKK 1461-1467;

Dzień 5: Łk 20,1-8; KKK 1468-1470;

Sobota-niedziela: Czytania z niedzieli i uzupełnienie lektury KKK

17 tydzień

Dzień 1: Łk 20,9-19; KKK 1471-1473;

Dzień 2: Łk 20,20-26; KKK 1474-1477;

Dzień 3: Łk 20,27-40; KKK 1478-1479;

Dzień 4: Łk 20,41-44; KKK 1480-1484;

Dzień 5: Łk 20,45-21,4; KKK 1485-1490;

Sobota-niedziela: Czytania z niedzieli i uzupełnienie lektury KKK

18 tydzień

Dzień 1: Łk 21,5-38; KKK 1491-1498;

Dzień 2: Łk 22,1-13; KKK 1499-1502;

Dzień 3: Łk 22,14-20; KKK 1503-1505;

Dzień 4: Łk 22,21-23; KKK 1506-1510;

Dzień 5: Łk 22,24-30; KKK 1511-1513;

Sobota-niedziela: Czytania z niedzieli i uzupełnienie lektury KKK

19 tydzień

Dzień 1: Łk 22,31-34; KKK 1514-1516;

Dzień 2: Łk 22,35-38; KKK 1517-1519;

Dzień 3: Łk 22,39-46; KKK 1520-1523;

Dzień 4: Łk 22,47-53; KKK 1524-1525;

Dzień 5: Łk 22,54-71; KKK 1526-1532;

Sobota-niedziela: Czytania z niedzieli i uzupełnienie lektury KKK

20 tydzień

Dzień 1: Łk 23,1-25; KKK 1533-1535;

Dzień 2: Łk 23,26-31; KKK 1536-1538;

Dzień 3: Łk 23,32-34; KKK 1539-1543;

Dzień 4: Łk 23,35-49; KKK 1544-1545;

Dzień 5: Łk 23,50-56a; KKK 1546-1547;

Sobota-niedziela: Czytania z niedzieli i uzupełnienie lektury KKK

21 tydzień

Dzień 1: Łk 23,56b-24,12; KKK 1548-1553;

Dzień 2: Łk 24,13-35; KKK 1554-1561;

Dzień 3: Łk 24,36-53; KKK 1562-1568;

Dzień 4: Łk przekartkować; KKK przekartkować;

Dzień 5: Łk ; KKK do 1690

Sobota-niedziela: Czytania z niedzieli i uzupełnienie lektury KKK

Następnie:

1. Dalsza lektura Ewangelii Łk według pkt **1 i 5-6** (por. wyżej **Jak czytać całą Ewangelię w ramach roku formacyjnego?**). Następnie lektura Dz.
2. Sobór Watykański II, Konstytucja dogmatyczna o Liturgii Sacrosanctum Concilium.

[1] Jeśli pobożnie czytamy Pismo św. przynajmniej 30 min., możemy uzyskać **odpust zupełny** pod warunkiem przyjęcia Komunii św. w tym dniu, modlitwy „Ojcze nasz” i modlitwy w intencji wyznaczonej przez Ojca św.